

გაზეთის ღირებულება

ზაფხულის თვისა — 2 — 50 კ.
საბჭოების წლისა — 4 — — 3 — 50 კ.
და გარეშე ადგილებში: — — — 6 მან.

კურიერი

ხელის-მოწერა მიიღება

შუილისში „დროების“ რედაქციის კანტორაში, მედიის-წილის და კაზ. სტამბაში, ხანის ქუჩაზედ, ტეზუოვის სახლში

საკონსტიტუციო და სალიბერალური გაზეთი.

შინაარსი:

შინაგანი ცნობები.—რუსეთის ამბები.—პრეტიკისა და მეგრისა.—საბუნებისა და სხვა ამბები.—ლექსები: „მამობა“ და „მამაკანა“.

შინაგანი ცნობები.

ჩვენ შევიტყუეთ, რომ იმ ძაბვის შემამუღლებს, რომელთაც შეადგინეს კომპანია და თბილისში გახსნეს რამდენიმე ღვინის სასაღებბი.

მომავალს თვეში იქნება თბილისში ქალაქის თავის ამორჩევა შემდეგი სამი წლისათვის.

ქაკასის ტელეგრაფის სამმართველო აცხადებს, რომ ტელეგრაფის უწყების სამსახურში მიიღებიან ტელეგრაფისტების თანამდებობაზე არა თუ მარტო იქ მოსამსახურებელის ცოდნები, არამედ სხვა ქალებიც, ვისაც ჰქონდეს და იცის რიგიანათ რუსული, ფრანკული და ნემეცური ენები.

თბილისის სახელმწიფო ბანკის განყოფილება გარდაიტანეს 1 ნოემბრიდან მრეწვის მოედანზე, პრეტმ ხარაზოვის სახლებში.

რუსეთის ამბები.

პეტერბურში არის ერთი საზოგადოება, რომელსაც ჰქვია სახელი „მწიგნობრობის პომიტეტ“; იმის დანიშნულება ის არის, რომ გააერცელოს მდებარე ხალხში წერა-კითხვის ცოდნა და საზოგადოთ განათლება და ამით მოეხმაროს ხალხის ცხოვრების გაუმჯობესებას და ზნეობის გასწორებას.

უწყებების სიტყვით, თეატრს ექმნება დიდი ზედმოქმედება აგრეთვე ხალხის გონების გახსნაზედაც, რასაკვირველია, თუ რიგანი პიესები წარმოადგინეს, დაუმტებთ ჩვენ ჩვენი მხრით; თორემ ურიგო პიესები და მუშიკა, უეჭველია, თუ არ ანებს, არაფრათ მოეხმარება მანცა არც გონებისა და არც ზნეობის გაუმჯობესებაში.

მოსკოვის მე 2 გიმნაზიაში 7 ოქტომბერს გაუხსნიათ პუბლიკური საღამოს კურსები ქალებისათვის.

ზაფხუთეში გევცნობებენ, რომ ერთი საუკეთესო ქალაქი აღმოსავლეთის სიბიერიისა—მნიისკი თითქმის სულ გადამწვარა 27 აგვისტოს.

პეტროპოლისის ლარბ ხალხში სწავლის გასაწერებლათ ერთს იქაურს ქალს გაუხსნია საღამოს შკოლა ახალგაზდა ქალებისთვის; ისინი ისწავლიან შკოლაში (ნასადილევის შ საათიდან 6-მდე) წერა—კითხვას, სამღეთო წერილს და არითმეტიკას.

ერთი კვირა მოსწავლეში.

მოგზაურობა. მოსკოვის ხარნა. „წესი მიცალღებული მოსხუნებისა. იმათი პურის ჭამა. მოსკოვს სიტყვა ოსის ქალების მდგომარეობაზედ.

მე არ ვიცოდი ნამდვილი გზა სოფლისა და გავიძე ერთს დაბურულს ტყეში; ჩამდენიმე საათის განმავლობაში მე და ჩემი ცხენი ისე დაეცხეტებოდით ამ თვალგაღუფდენელ ტყეში, რომ სოფლის გზა ვერ ვნახებთ: ხან მარჯვნივ გაუხვევდი, ხან მარცხნივ, ხან ისევე გაუწვდდი წინ, მაგრამ ჩამდენიმე საათის მოგზაურობისა შემდეგ, როცა რომელიმე ხრამთან მიმიყვანდა ცხენი, ვერწმუნდებოდი, რომ ეს ნამდვილი გზა არ არის; მეც კიდევ უკან დაებრუნდებოდი და რამდენიმე ხანს კიდევ უგზო-უწყლოთ დავიარებოდი.

მოგესხნებათ გამოუცდელი ყმაწვილი კაცის ამბავი და ამიტომ, იმედი მაქვს სიფრთხილეს არ დამწამებთ, როცა ვიტყვი, რომ ყველაზე უფრო გზაზე მე მეშინოდა ნადირისა და თული ხალხის: ყოველს საათსა და მიწუტს მოველოდი ან ერთი და ან მეორე შექველად შემხედება და იმათს ბრძოლას ვეღარ ვაღიარებდი ცოცხალი მეთქი.

პეტრ ჩაიდა მზე და მე ისევე დავდევარ ამ შუაგულს ტყეში; ენახეთ, ერთს პატარა ფერლამზედ ყანაში ორ კაცს ჩაუყენებიათ შუაში დედაკაცი და გულმოდგინეთ მკიან... მკითხველი ვაიგებს—როგორ გამეხარებოდა მე იმათი დანახვა. მიქვენ ხართ ჩემი მხსენელები! დაუძახე მე იმათ გულში. ღარდები და შიში უეცრათ მოიხსნენ ჩემს გულში.

ბამარჯობა თქვენი! იმათ დამათელიერეს ჯერ თავით-ფეხამდი და შემდეგ მიპასუხეს:
— ბი გავიმარძოს ღმერთმა! მრთმა იმათ-განმა, რომელს ც მეტათ ჭრელი თვალები ჰქონდა, მკითხა:
— საღაური ხარ კაცო?
— სოფელი მ—ნა, თუ იცი, იქაური ვარ. მიქვენ საღაურები ხართ?
— ჩვენ ნაქალაქელები ვართ; მომიგეს ცრთად ორთავ ოსებმა. იმათთან მყოფი დედაკაცი გულ-ხელ დაკრეფილი იდგა ამ კაცებს შუა და განცვიფრებით შემჩვრებოდა და მშინჯავდა; მე კი, კაცების შიშით, ვერ ვაგებდე ხერიანათ იმისთვის შემხედდა.

— სეთი ჩემი ნათესავია; ეხლა იმის სა-ნახავთ მივდივარ, უთხარი მე. იმათ თითქო ესამოგნათო, მე რომ ნათესავი გამოქსნდი მღვდლისა: უეცრათ ისეთ ნაირად გამოცვა-ლეს თავიანთი მორღობული სახე, რომ ერთს ნაკეცს ველარ დაინახავდი იმათ შუბლზედ. შემოხსენებულს ჩემს სიტყვებს უნდა უმადლოდე, მგონია, რომ ოსებმა მთხოვეს ერთათ წაესულერყავით სოფლამდინ. რადგანაც იმათ დამასწრეს ის, რაც მე უნდა მეთხოვნა, მეც, რასაკვირველია, მაშინვე დიდის სიამოვნებით დავეთანხმე ერთათ წასვლანზე და შეუდექით აღმართსა დაბურულს ტყეში.

ოსები ფეხით მიდიოდნენ, თუმცა ერთი ცხენი თანა ჰყვანდათ; მეც გაუძევი ჩემს ცხენს წინა და მოუდექი იმათ გვერდით; ოსის დედაკაცი, გულით ზურგზედ, უკან მოგვედგა; ერთს ალაგას იმან დანახა კარგი ზურგი წმინდა თივა; იმწმვე ამოიღო გულიდან გრძელი თოკი, შეჭკრა თივა მაგრათ და ფიცხლავ წამოიღო ზურგზედ, გულა კი ხელში დაიჭირა და წამოვიდა.

არც ერთს ჩემს მოგზაურს არ ეტყობოდა დადღეა, მე კი ისე დავილაღე, რომ მუნ-ლები მეეცებოდა; მაგრამ სიბრძნელით ვერ გამოვცხადე ეს იმათთან და გულში კი ვამბობდი: —ახ, ღმერთო, როდის იქნება ერთი ამ სერზედ ავიდეთ, რომ ვეგბა იქ მანც ცოცხა შევისენო მეთქი! მაგრამ სერზედ ასვლა ისე არ ვამეხარდა, როგორც ის, როცა ერთმა ოსმა ხელი გამიშვირა ჩავარდნილს ლელესაკენ, საითაც მარტოცა ერთი საბძელი მოჩნდა, და მიხარა:

— აგერ ის საბძელი რომ არის, იქ არის ნაქალაქე. — იმ ადგილას, საცა ჩვენ ვიდევით, გზა ორათ იყოფოდა: ერთი მიდიდა ზევით, სადაც მღვდელი ცხოვრებს თავისი ცოლმეფლით, და მეორე ქვეით სოფლის უბანში. ოსებმა ქვეით გზაზედ დაუხვიეს, მე მიჩვენეს ზევითი გზა და მიხარეს:

— მე შენი გზა არის, მაგასთან წადი და მღვდელსთან მიგიყვანებს; მღვდელს უთხარი — წეწამ მოგიყვანა. — მაგზორი თუ არა იმათ, მე შემომხედა იქვე ერთი ნაცნობი ოსი.

— ბამარჯობა შენი, ღათიკა, სად მიდიხარ? — ნაქალაქეს მივდივარ, შენი ჭირიმი, ხარნა-გა იქნება ხელ იქა და ცოდოა რომ არ მივიდე. სანამ მღვდლის სახლამდინ მივაწვდით, ჩვენ ბებრი რამ ვილაპარაკეთ ხარნაგაზედ, მღვდელს ძალიან ესიამოვნა ჩემი ნახვა; იმას ძალიან გაუტყვირა ჩემი მარტოცა უამხანავოთ მოგზაურობა. „როგორ მოაგენ და ან როგორ გაღურჩა თულესაო“? სულ ამას მეუბნებოდა. ტანმა ჭრიალი დამიწყო, როცა იმან ერთი კაცის საცოდობა ამიწყრა: ამას წინეთ ერთი ამ სოფელში მომაველი ქართ-ველი კაცი დაეჭირათ თულეს, რაც რამ ჰქონდა წაერთმიათ, გავტიტელებინათ და ეკლითაც ეცვით საწყლისათვისა. იმ ღამეს მღვდელი თითქმის სულ ამისთანა საშინელს სცენებს მიღვანდა თვალწინ; აი კიდევ მაგრა სთქვა: „ეს ერთი თვე არ იქნება, რაც აქა-

